

عنوان مقاله:

بررسی عوامل موثر بر ارتقاء حس تعلق پذیری در فضا و راهکارهای طراحی آن با رویکرد روانشناسی محیطی

محل انتشار:

همایش ملی معماری شهرسازی و سرزمین پایدار (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

فرید فروزان فر - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد بیرجند

شقایق شوقی بیدختی - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد بیرجند

خلاصه مقاله:

در حال حاضر، یکی از کاستی های فضاهای معماری، عدم قابلیت ایجاد پیوندی عمیق مابین فضا و مخاطبان فضا است. موضوعی که از آن با عبارت حس تعلق یاد می شود. حس تعلق به مکان رابطه ای مستحکم و پر معنا بین مخاطب و فضای معماری است. پیوندی احساسی که مخاطبان، آن مکان را به عنوان قرارگاهی برای رجوع مجدد و مکرر به آن ارزشمند بدانند. در حقیقت حس تعلق به مکان شاخصی است که از طریق آن میتوان میزان متمایز بودن آن مکان را با توجه به نوع برخورد و میزان استفاده مخاطبان نسبت به مکانی دیگر سنجید. مسلم است که این تمایزات حاصل جمعی از عوامل شامل محیط کالبدی و معماری، محیط اجتماعی، نوع فعالیت ها، سطح فرهنگ، تاریخ، ابعاد شخصی و روان شناسانه (ادراک، شناخت و احساس) می باشد. لذا بادر نظر گیری تمام ابعاد تشکیل دهنده حس تعلق، می توان با توجه به مبانی علم روان شناسی محیط بهیک دسته بندی کلی تر شامل عوامل درون فردی و برون فردی دست یافت. شناخت و ادراک فرد از یک مکان از شروط اولیه برای ایجاد حس تعلق به مکان می باشد. از این روخوانایی و وضوح فضا، آرامش، ایمنی و امنیت محیط، رضایتمندی و آسایش افراد از جمله عوامل ادراکی هستند که افراد براساس شایستگی ها و انگیزش های خود تجربه می کنند. در تحقیق حاضر ابتدا به بررسی ادبیات موضوع و مرور مبانی نظری مرتبط با ارتقاء حس تعلق پرداخته و پس از استخراج اصول و معیارهای مرتبط با تقویت حس تعلق به مکان و تحلیل آن ها، برخی از راهبردها و راهکارهای عملی طراحی جهت نیل به ارتقاء حس تعلق به مکان پیشنهاد شده است.

کلمات کلیدی:

حس تعلق به مکان، عوامل ادراکی، راهبردهای طراحی، راهکارهای طراحی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/598998>

